

Zöldy Pál
(1954, Debrecen)
író,
Sümegegyen él

Zöldy Pál

Seregély

Márton fölismerte a nőt, még a cájg ruhája is ugyanaz. Ez az egyik Holló, önála járt, tán két hete. Érdeklődve figyelt. Ringló, a póni egészségesen emelte fájós lábát, szinte a nő kezébe adta. Hát, úgy tűnik, az állatokhoz ért, bólogatott. Másnap már közelebről nézte, hogyan helyezi kezét finoman a lótorász a póni térdére. Szinte beszélgettek. A nő kérdezgetett, biztatta a lovat. Fucsik Mártonnak szagatni kezdett a dereka. Este alig bírt elaludni. Harmadik nap, a kezelés után már majdnem megszólította a nőt, de inkább továbbra is a lakókocsija előtt gubbasztott, és vodkát szürcsölt. Legközelebb összeszedte magát, és megkérdezte, mikor tené rá az ő derekára is a kezét.

– Én csak állatokkal foglalkozom – nézett rá közönyösen a nő.

- De a múltkor voltam már magánál...
- Nem emlékszem – vont vállat Holló.
- De én igen. Még hánytam is...
- Ez a lényegen nem változtat.
- Nekem viszont mennem kell, vizontlátásra.
- De a derekam...
- Menjen el szakemberhez.

Fucsik Márton nagyon is jól emlékezett. Járt a nőnél. Szörnyű emlék. Régi udvarház, csak tartson balra. Ahogy belépett az ajtón, hátra is hőkölt. Pedig a táblán ott állt: „Két Holló”. Ezt kereste, ide igyekezett. Mióta a cirkusznál dolgozott, megszokta, hogy a világnak „szaga” is van, nem úgy, mint a zenének, de a rothadásnak ez a penetráns bűze túltett minden eddigi tapasztalatán. Benn a rendetlenség és káosz ne-

továbbja. A falakon, a szekrények kiegészítéseként szögekkel kivert lécek, amelyen fogók, kalapácsok, szíjak, és még ki tudja, milyen eszközök függtek. Az ablaknál, a munkaasztalnál egy nő ült, kezeslában. Hátra se fordult.

– Rögtön – mondta. – Üljön le!

A nő még papírokat vizsgált az ablaknál, dossziékba csoportosította, majd egy fiókba lökte az egészet. Felkelt, megfordult, és az asztalhoz lépett.

– Szóval maga az – gyújtott egy cigarettára.

Fucsik Márton, mióta a cirkusznál dolgozott, elfogadta, hogy a világ tele van váratlan helyzetekkel, modortalan emberekkel, akikkel nem egyszerű szót érteni, de azért ő eddig egy mondatni civilizált világban élt. Klarinétművész volt, világot járt utazó, zenetagozat-igazgató. Ez a nap nem az enyém, gondolta, és ugyan föluggrott, de későn, mert maga elé, a földre hányt.

– Nem kellett volna reggel ennem... – törölgette a száját zsebkendőjével. A nő elnyomta a cigarettáját, felállt, hozott egy pohár vizet, majd fogta a személtapátot, söprűt, vödröt, fölmosót, és rendbe tette a padlót.

– Jobban van? – érdeklődött. – A kuttyáknak a vágóhídról hozzuk, annak van ez a szaga. Rengeteget esznek. Kopófalkánk is van. Tudja, hatvan kopó. Na, hogy van?

- Nem vagyok jól. És azt hiszem, eltévedtem.
- Nem hinném. Maga a klarinétos, ugye?
- Igen, de maga? Ön kicsoda, és hol vagyok?
- Én? Én vagyok az egyik Holló.
- Jézusmária! – bukott ki Fucsikból.

Visszajöttek a zenészek (falikárpit)

– Ne aggódjon, megoldjuk.
 – Mindenhol ezt mondták... én eltévedtem.
 Jártam laborokban, gyomortükrözésen, specialistáknál, de most egészen biztos, hogy nem jó helyre jöttem.

A nő megütöközött.

– Nem hiszi, hogy megoldjuk a gondját? Ezért nem hozott kalitkát sem?

– Nem. – Fucsik Márton egyáltalán nem emlékezett arra, hogy neki ide kalitkát kellett volna hoznia. – Ne haragudjon. Ez az egész... nézett körbe. – Elmegyek, viszontlátásra. Remélem, nem tartozom, vagy mondja, mennyivel.

– Azt hiszem, tényleg jobb, ha elmegy.

Fucsik boldogan vett mély levegőt, amint kilépett az udvarra. A bűz már el sem ért hozzá. Az utcára érve pedig egészen megnyugodott. Hú, azt a mindenit, most valamit innom kell! Ez egy örült. Komplettrült. De jó, hogy kinn vagyok...

Fucsik Márton klarinétosnak tengeribetegsége volt. Ó, nem, nem az utazástól. A cirkuszi lakókocsi csak az egyik magyarázat lehetett volna a jelenségre, de a panasz már régebbi keletű volt. Apja csellista volt a városi zenekarban, és fiát határozottan a zeneiskolába irányította. Ő is ügyesen haladt, de harmadik évtől nem volt elegendő hangszer, ezért átirányították. A zongorát ijesztően nagy tömegűnek találta, inkább a klarinétot választotta. Középiszkolában megnyerte a korosztályos tehetségkutatót, mehetett a konzervatóriumba. Aztán futószalagon koncertek, turnék. Szólista lett, és gyönyörűen játszott. Járt a világot, végül tanított, de

hamarosan a városi szakiskola zenetagozatát igazgatta. Zenekart alakított, fesztiválokra vitte a fiatalokat, mégis kedvetlen ember volt. Hangszerkészítő tagozatot is indítani akartak, és az előkészítéssel Fucsik tanárukat bízták meg. Valójában akkor kezdődött az ő kálváriája, amikor ellátogatott a hangszerjavító műhelybe. Nem volt ismeretlen ez a világ, de eddig a hangszerére figyelt, ha a javításról volt szó. Most az elveszett otthont látta. A vágyai netovábbját. A helyet, ahol születnek a hangszerek! De úgy érezte, késő. Ez kőintotta fejbe. Menekült. Nem fogja másoknak létrehozni, ami az övé kellett volna legyen. Fucsik Márton klarinétművész ugyanis nem szerette a zenét. Most vált világossá számára, hogy miért iszonyodik a kották láttán. Ő hangszerkészítő akart lenni. Szakácsnak született, és pincéreként robotolt?! Ettől a naptól bizonytalan lett a járása, émelygett a gyomra. Tengeribeteg lett. Ezt viszont

módfelett sok vodkával próbálta orvosolni. Alig volt maradása a zeneiskolában. Aztán elfoglalta a szaxofonos helyét a Karaván cirkusz zenekarában, és azóta velük rója az utakat. Egy reggel viszont arra ébredt, hogy ő vezeti a zenekart. Elborzadt, és okádnia kellett. Megint, megint maga alá gyűri egy szervezet! Mindig, mindig vezető szerepben találta magát, ami azzal járt, hogy elvesztette a szabadságát, amelyre annyira vágyott, mert az általa vezetett zenekar minden figyelmét lekötötte.

Az új helyzetben azzal vigasztalódott, hogy itt a zene egészen más szerepet töltött be. Alkalmazott zene volt, végre nem kellett társadalmi és kulturális eseményként előállítania a muzsikát, hanem egyszerűen a cirkuszi előadás egyik alkotóelemeként. A dobpergés vagy a hirtelen csend súlyt adtak a pillanatnak. Zsonglőrök, akrobaták, idomárok mind kapaszkodónak használták a hangok sorozatát. A manézsbán trappoló vagy szökellő állatok számára a hangoktól volt otthonos a produkció.

Fucsik Márton jól viselte az emberek közelségét, de továbbra is folyton émelygett, és gyakran volt hányingere. Sápadt volt, tekintete megtört. Már azt se tudta, reménykedik-e egyáltalán.

A faluban lakott Arnold, a szerelő. Sokat ültek a kocsmában. Arnold szívesen vele tartott, és mivel látta szenvedését, biztatta, hogy menjen el kezelésre, ajánlott is neki valakit. Fucsik végül elment, majd fölkereste Arnoldot, és elpanaszolta, hogy hiába.

– Pedig ez a nő, ez mindent tud – mondta Arnold.

– Az állatokról. Mert ez egy állatorvos.

– Egy rendkívüli állatorvos – bólogatott Szikes Arnold –, higgyen nekem.

Kedd. Az az istálló nap a két Hollónál. Máskor a vidéket járták. Fucsik Márton kedden érkezett. Kopogott, benyitott. A nő kérdően nézett rá.

– Jó napot, doktornő, kérem szeretnék.

– Nem vagyok orvos. Gyógytornász vagyok. Mit óhajt?

– Már voltam itt. Ne haragudjon rám. Úgy érzem, neheztel.

– Az érzéseit most hagyjuk. Miért jött?

– Nagyon szagat a derekam – nyögte ki Fucsik Márton.

A nő hosszan, merőn nézte. Nem szólt, csak nézett. A zenész bajban volt.

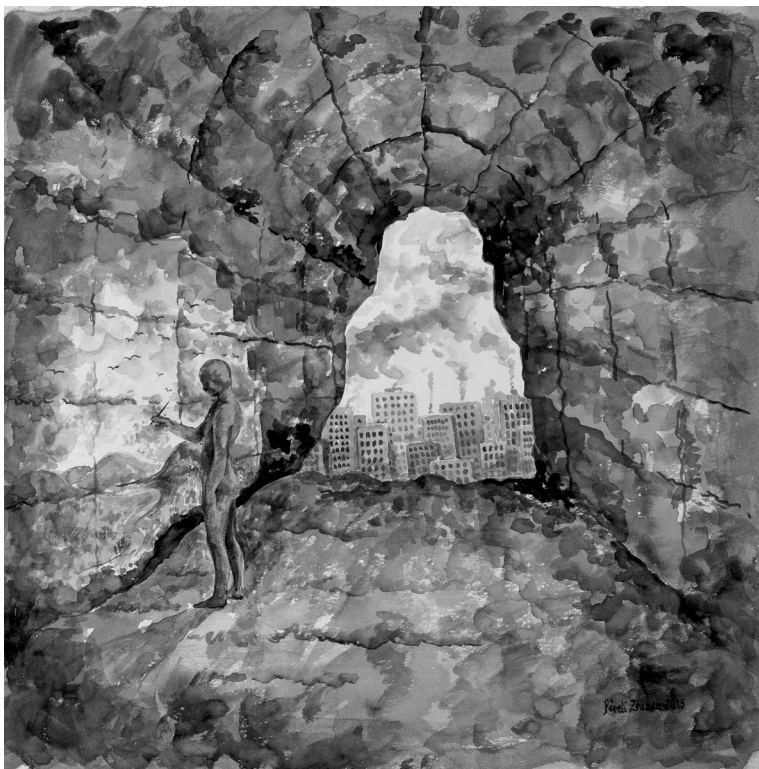
– Legyen szíves, segítsen rajtam... – nyögte.

– Ugye, azt tudja, hogy a dereka rendben van?

– És hogy nem is volt baja?

– Nem? És a szagatás?

– Az nem a dereka. Egy hét múlva várom.

Freskó (akvarell)

A kalitkát hozza!

– Bocsánat, miért?

– Tudja, mi a kalitka? Anélkül ne jöjjön.

– De...

– Madarakat tartanak benne. Madárkalitkát hozzon – nézte vizsgálódva a nő.

– És addig?

– Szerezze meg!

Egy hét múlva megjelent, megszeppenve állt az ajtóban.

– Tessék.

A nő szakértő szemmel méregette. Bólogatott.

– Szóval ezt hozta. Jó. Nyissa ki az ajtaját. Magának a szabadság hiányzik. Most kicsit ismerkedjenek. Vigye haza, és tartsa nyitva az ajtaját. Egy hét múlva várom.

– Na, de...

– Hozza ezt is! Aztán majd mesél.

– Na, de ez nem segít rajtam. Szédülök már egy éve! Azért jöttem, hogy...

– Azt hittem, szaglat a dereka – nézett rá gúnyosan a nő.

– Nem, a tengeribetegségem miatt.

– Na, ott tartunk. Pontosan ott. Egy hét múlva látom, jó?

– És a kalitka?

– Tudja, kik laknak benne? Madarak. Állatok. Jó? Azokhoz értek, és most dolgom van.

Fucsik kifejezéstelen arccal állt. Ez a nő őt nem érti. Nem akarja érteni. Ő nem egészséges! Az egész élete beteg. Úgy gubbaszt a cirkusz zenekarában, mint hajótörött a tutajon. Ő hangszerkészítő akart lenni! És a nő nem érti. Szep-lős! Milyen csontos, sovány. Nem is az esete.

A következő hetet a lakókocsiban töltötte. Nem volt kedve emberek közé menni. A kalitkát nézegette. Úgy érezte, meg fog halni. Zavarta a kalitka nyitott ajtaja. Ha becsukta, mintha megnyugodott volna. Aztán eszébe jutott, hogy a nő mit mondott.

– Kit engedne ki ebből?

Egy hét múlva teljesen értetlenül, de kezében a kalitkával érkezett.

– Nem a derekam? – kérdezte szinte azonnal.

– Hanem?

– A szíve. Azzal van baj. Mondjon egy madarat nekem!

– Milyen madarat?

– Azonnal! Amelyik eszébe jut, elsőnek. Most!

– Seregély. Az, seregély. Táncolnak. Gyönyörűen táncolnak, amikor nem a szőlőt zabálják.

– Jó. Őnáluk van a megoldás. Rendben. Meg akar gyógyulni?

– Igen.

– Na, akkor fogja, vigye. – A nő levett a polc-ról egy mezei fakereplőt, és átadta neki. – Mancini néni adja ezt oda. Tarvágáson lakik, megtalálja.

Fucsik nem értette, de nem kérdezett többet, átvette a kereplőt, és kilépett az ajtón. Tarvágáson megtalálta Mancini néni.

– Nem javította meg? – kérdezte az asszony.

– Nem. Még nem.

– Na, akkor lásson neki. Ott, fenn a dombon lakik az öreg Donát. Ott szemben, ott mindenféle szerszámot megtalál. Mondja, hogy én küldtem. Már tud magáról.

A bogsnárműhelyben neki is látott. És megjavította. Az új kereplőbe már különböző lapátkákat faragott, és a különféle hosszúságú fogaskerekek más-más lapátkákat szólaltattak meg. Gyakran kísérletezett a szőlőhegyen, a seregélyek értették az üzenetet, és gyönyörű táncot jártak az égen, ha hallották Fucsik Márton kereplőjét. És ez csak az első lépés volt. Később a kereplők lemezeit fémből alakította ki, finomított a fogaskeréken, és egész dallamokat tudott megszólaltatni. Zenélő dobozokat faragott, melyekkel először csak *A gladiátorok bevonulását* szólaltatta meg, de később más, csodálatos dallamokat is ki tudott varázsolni a gyönyörűen elkészített, lakkozott dobozokból.